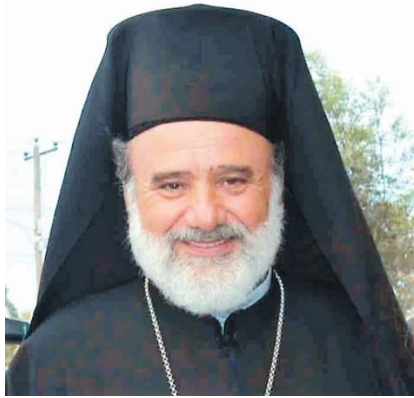

Αλεξάνδρου Μ. Σταυροπούλου

ΕΙΣ ΜΝΗΜΟΣΥΝΟΝ

τοῦ ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν ἀκριβοῦ καὶ ἀκέραιου φίλου,
μὲ τὸ ὑψηλὸν φρόνημα
† ΣΤΥΛΙΑΝΟΥ, Ἀρχιεπισκόπου Αὐστραλίας

ΕΥΛΟΓΙΑ ΑΠΡΟΒΛΕΠΤΗ*

Τί ἦταν πάλι τούτη ἡ συγκίνηση
ποῦ μ' ἔπιασε
μετά τὸ πρῶτο ἀπὸ τὰ Δώδεκα Ευαγγέλια
ποῦ χρόνια τώρα τό 'χα ἀποφύγει
φοβούμενος τὸ μῆκος του
νὰ τὸ ξανατολήσω μόνο στὸν Καθεδρικό
διαβάζοντάς το σχεδὸν ἀπνευστί
καὶ νὰ χαροποιήσω τοὺς πιστοὺς ποῦ μὲ ἄκουσαν.

Ἔτσι σὰν φτάσαμε στοὺς Αἴνους
τόλμησα πάλι νὰ ψάλω ὅπως ἔκανα παληὰ
τὸ «ἐξέδυσάν με τὰ ἱμάτιά μου
καὶ ἐνέδυσάν με χλαμύδα κοκκίνην
ἔθηκαν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν μου
στέφανον ἐξ ἀκανθῶν
καὶ ἐπὶ τὴν δεξιάν μου χεῖρα ἔδωκαν κάλαμον
ἵνα συντρίψω αὐτοὺς
ὡς σκεύη κεραμέως»!

Sydney-Redfern, 25-4-17

Ἀθήνα, Μ. Πέμπτη, 2 χρόνια μετὰ: 25-4-19

* Ἀπὸ Σ. Σ. Χαρκιανᾶκη, *Υστερόγραφα Ε', ποιήματα*, Εκδόσεις Δόμος, Ἀθήνα
2017, σ. 19